

ЗМІСТ

За білою цеглиною.....	5
<i>пер. О. Гладкого</i>	
Історія принца Тонконіжки.....	22
<i>пер. О. Гладкого</i>	
Маленька свята Елізабет.....	54
<i>пер. О. Гладкого</i>	
Злодій для Едіт.....	85
<i>пер. О. Шляхетко</i>	

ЗА БІЛОЮ ЦЕГЛИНОЮ

Усе почалося з того, що розсердилась тітка Гетті, і це, треба визнати, не новина. Навіть у найкращі часи її норів був не вельми лагідний, але цього ранку, напевно, настали найгірші часи. Прокинувшись із думкою про те, що попереду цілий день важкої роботи, та ще й довго залежавшись у ліжку, вона одразу відчула, що все не так, як би мало бути. Тітчин голос пронизливо зазвучав, коли вона прийшла під двері Джеминої спальні й гукнула:

– Джемімо, вставай негайно!

Джем знала, чого сподіватися, коли тітка Гетті починала день, звертаючись до неї Джемімо. Бідолашній дитині було дуже прикро, що їй дали таке жахливе ім'я. У всіх книжках, які вона прочитала, а вона прочитала їх багато, Джем ніколи не натрапляла на героїню, яку називали би Джеміма. Але то було улюблене ім'я матеріної сестри і тому воно перепало їй. Мама завжди називала донечку Джем або Мімі, що було не аж так погано, і навіть тітка Гетті приберігала “Джеміму” для неприємних ситуацій.

Цей день видався просто жахливим. Мама не було вдома й не буде аж до вечора. Її викликали цілком несподівано, і вона мусила покинути Джем та маля на тітку Гетті.

Тож Джем мала тепер чимало клопотів. Як тільки вона закінчувала одну справу, тітка Гетті казала їй братися за іншу. Дівчинка витирала тарілки, збирала садовину й доглядала немовля. А коли немовля засинало, і ніяких справ більше не було – принаймні на деякий час, – то вона була такою втомленою, що хотіла сісти.

Тоді Джем згадала про книжку, яку читала напередодні, – захопливі оповідання про дівчинку на ім'я Флора, яка була такою щасливою, багатою, гарною та доброю, що нагадала Джем малих принцес, про яких розповідають у казках і яким на Хрестини фея приносить дарунка.

– Мені вистачить часу, щоб дочитати розділ перед вечерею, – подумала Джем, зручно вмовстившись у кутку широкого, старомодного коминка.

Але вона не встигла прочитати і двох сторінок, як сталося щось жахливе. Тітка Гетті поспішно зайшла до кімнати – та так поспішно, що ногою зачепилася за килимок і впала, дуже вдарившись ліктем до стільця. Вона тааак розсердилася, що як тільки звелася на ноги, так накинулася на Джем:

– Що?! – гукнула тітка, вихопивши книгу з рук. – Знову читаєш, коли я бігаю за тобою по всьому домі?

І вона пожбурила у вогонь гарненький томик у синій палітурці.

Джем, скрикнувши, метнулася його рятувати, але досягти його було годі. Він лежав у великій западині з розжареного вугілля – полум'я вмить поглинуло його.

– Ви – зла жінка! – дуже розгнівано крикнула Джем до тітки Гетті. – Ви – зла жінка!

І тоді почалося. Тітка Гетті затулила вуха, відіпхнула дівчинку на маленького стільця і вийшла з кімнати.

Джем сховала обличчя в долоні і плакала так, що ледь серце не розірвалося. Вона плакала доти, доки не обваж-

ніли повіки, і подумала, що мусить лягти спати. Але як тільки дівчинка згадала про ліжко, щось гучно гупнуло в комині, змусивши її підвести очі. То був шматок цементу, який упав, здійнявши хмару сажі. Джем нахилилася вперед і подивилася вгору, щоб зрозуміти, звідки він прилетів. Комин був такий широкий, що зробити це було досить легко. Вона побачила, що цемент відпав з одного боку, залишивши по собі білу латку.

– Якою білою вона вигядає на чорному тлі! – сказала Джем. – Одна біла цеглина серед усіх чорних. Яке чудернацьке місце отой комин! Здається, мені навіть видно клаптик синього неба.

І тоді кумедна думка спала на її вигадливу голівку. Скільки всіляких речей згоріли у великому коминку, обернувшись на дим і попіл! Куди всі вони зникли? Де опинилась, наприклад, Флора – Флора, намальована на титульній сторінці, – з таким милим, м'яким, хвилястим волоссям і невеличкими кучериками на гарному чолі, з віночком стокроток на голові і смішинками в широко розплющених круглих очах? Де ж вона тепер? Певно, що у вогні від неї не лишилося нічого. Джем знову ледь не заплакала від цієї думки.

– Це так жахливо, – сказала вона. – Флора була такою милою та кумедною, і я так полюбила її.

Либонь, недовірливі люди засумніваються, коли я розповім, що сталося далі. А сталося справді щось дуже незвичайне.

Джем відчула, як поступово підноситься над своїм невеличким стільцем.

– Ох! – промовила вона боязко. – Яка я легка.

І вона справді відчула легкість. Джем відчула таку легкість, що була вже певна – поволі злітає в повітря.

– Ох, – сказала вона ще раз, – якою ж легкою я почуваюсь! О, Боже, я лечу коминком вгору!

Було дуже дивно, що їй і на гадку не спало кликати на допомогу, але саме так і було. Злякати її не так легко. Джем просто відчула захопливий подив, як пригадувала згодом. Вона міцно заплющила очі й тихенько зойкнула.

– Я чула, як тітка Гетті говорила, що перетяг затягує всілякі речі в комин, але ніколи не думала, що цей перетяг такий сильний.

Вона летіла вище, вище й вище, тихо та розмірено, почувуючись цілком комфортно. Відтак рвучко спинилася, відчувши, що ступила ногами на щось тверде. Джем розплющила очі й озирнулася – побачивши, що опинилася навпроти білої цеглини і стоїть на невеликому виступі.

– Отакої, – сказала вона, – як дивно.

Але далі сталося щось дивніше. Сама не розуміючи навіщо, Джем кулачком постукала по білій цеглі, немовби то були двері, і вона сподівалася, що хтось їй відчинить. Наступної миті Джем почула крик, а тоді – звук, наче хтось відтягує невеликий засув.

– Це двері, – промовила дівчинка, – і хтось їх відчинить. Біла цеглина зрушила з місця, з неї опав цемент та сажа. Цегла зарухалася знову і врешті відсунулася вбік, відкривши отвір.

– Це кімната! – скрикнула Джем. – Кімната!

І це було справді так. У тому отворі стояла мила дівчинка з довгим гарним волоссям і кучериками на чолі. Джем зачудовано плеснула в долоні. То була та сама Флора, яку вона роздивлялася на малюнку, і ця Флора стояла, сміючись і киваючи до неї.

– Заходь, – запросила вона. – Я так і думала, що то ти.

Але як я зможу зайти через такий вузький отвір? – спитала Джем.

– О, це досить легко, – відповіла Флора. – Ну ж бо, подай мені руку.